

Προϋποθέσεις χειροτονίας και κωλύματα ιερωσύνης (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το ίδιο, θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς, πως πράττει και ο αρχιερέας, όταν καλείται να δώσει την συμμαρτυρία του για την χειροτονία ενός νέου κληρικού. Είναι γεγονός πως στις πηγές της Ιεράς Παραδόσεως της Ορθοδόξου πίστεως περιγράφονται με σαφήνεια τόσο τα απαραίτητα προσόντα, τα οποία επιβάλλεται να κοσμούν την προσωπικότητα ενός υποψήφιου Ιερέα, όσο και τα κωλύματα ιερωσύνης, τα οποία απαγορεύουν κατηγορηματικά την χειροτονία του.

Η κοσμιότητα, η συνέπεια λόγων και έργων, η προσέγγιση των πιστών με αγάπη και κατανόηση, η μόρφωση του ποιμένα και πολλά άλλα ηγετικά προσόντα περιγράφονται ως απαραίτητες προϋποθέσεις για την επιτυχή έκβαση του ποιμαντικού έργου [49]. Ο επίσκοπος καλείται να είναι «αδιάβλητος, σύζυγος μιας γυναίκας, προσεκτικός, συνετός, ευπρεπής, φιλόξενος και καλός δάσκαλος. Να μην είναι πότης, βίαιος, αισχροκερδής, αλλά επιεικής, ειρηνικός και αφιλοχρήματος.

Να διευθύνει καλά το σπίτι του και να έχει παιδιά που να τον υπακούνε με πολύ σεβασμό....Επίσης πρέπει να έχει καλή φήμη και έξω από την Εκκλησία, για να μην εξευτελιστεί και πέσει έτσι στην παγίδα του Διαβόλου. Το ίδιο και οι Διάκονοι πρέπει να είναι σεμνοί, όχι διπροπρόσωποι, να μην έχουν το νου τους στο πολύ κρασί, ούτε στο άνομο κέρδος. Να κρατούν με καθαρή συνείδηση την πίστη που αποκάλυψε ο Θεός. Και αυτοί όμως, πρέπει να δοκιμάζονται, και, όταν βρεθεί ότι δεν τους κατηγορεί κανείς, τότε μόνο να γίνονται διάκονοι [50]».

Τα ίδια περίπου περιγράφουν υπομνηματίζοντας τις παραπάνω προϋποθέσεις της Ιερωσύνης και οι Πατέρες της Εκκλησίας στα περισπούδαστα κείμενά τους. Ο ιερός Χρυσόστομος στον έκτο περί Ιερωσύνης του Λόγο επισημαίνει ότι ο ιερέας πρέπει να είναι επιτήδειος σε όλα. Η ψυχή του ιερέα, που πρώτα από τον ίδιο το Χριστό χαρακτηρίζεται ως το αλάτι της γης, πρέπει να λάμπει σαν το φως που καταυγάζει την οικουμένη [51] . « Ο ιερέας λοιπόν δεν πρέπει να είναι μόνο καθαρός τόσο, όσο απαιτεί η υψηλή διακονία της οποίας αξιώθηκε, αλλά να είναι πολύ συνετός και έμπειρος πολλών πραγμάτων, επί πλέον δε να γνωρίζει όλα τα σχετικά με τον κοσμικό βίο, όχι λιγότερο από εκείνους οι οποίοι κινούνται μέσα στον κόσμο, παράλληλα όμως να είναι απηλλαγμένος από αυτά, περισσότερο και από τους μοναχούς, οι οποίοι ασκούνται στα ερημικά όρη [52]».

Κατόπιν, ο ιερός Χρυσόστομος αναδεικνύει την ποιμαντική σημασία της αρετής

της διάκρισης, που πρέπει να αποτελεί κινητήριο μοχλό του ποιμαντικού έργου. « Επειδή ο ποιμένας είναι ανάγκη να συνομιλή με άνδρες, οι οποίοι και γυναίκες έχουν και παιδιά ανατρέφουν και δούλους έχουν και περιβάλλονται από πολύ πλούτο και στα δημόσια πράγματα ενασχολούνται και συμμετέχουν στην άσκηση της εξουσίας, πρέπει για τους λόγους αυτούς να έχη διαφορετική συμπεριφορά. Όταν δε κάνω λόγο για διαφορετική συμπεριφορά, δεν εννοώ να είναι ύπουλος, κόλακας, υποκριτής, αλλά πλήρης από ελευθερία και παρρησία, παράλληλα όμως να γνωρίζη πότε να είναι συγκαταβατικός, όταν οι καταστάσεις το απαιτούν, επί πλέον δε χρηστός και συνάμα αυστηρός. Διότι δεν είναι δυνατό να αντιμετωπίση με τον ίδιο τρόπο όλους τους ποιμαινομένους, όπως ο ιατρός δεν μπορεί να θεραπεύση με την ίδια μέθοδο όλους τους ασθενείς, ούτε ο κυβερνήτης του πλοίου αντιμετωπίζει τη μανία των ανέμων ακολουθώντας μία πορεία μόνο.... Η αντιμετώπιση όλων αυτών των αντιξοοτήτων προϋποθέτει πολλή συγκατάβαση και ακρίβεια»[53].

[Διαβάστε ολόκληρη την εργασία εδώ](#)

49. π. Γκίκας, Α. Όπ. παρ. σσ. 76 - 90.

50. Α' Τιμ 3, 1-10.

51. «Φωτός γαρ δίκην την οικουμένην καταυγάζοντος, λάμπειν δεί του ιερέως την ψυχήν·» : PG 48, 681.

52. « Ου γαρ μόνον καθαρόν ούτως, ως τηλικαύτης ηξιωμένον διακονίας, αλλά και λίαν συνετόν και πολλών έμπειρον είναι δεί, και πάντα μεν ειδέναι τα βιωτικά των εν μέσω στρεφομένων ουχ ήττον, πάντων δε απηλλάχθαι μάλλον των τα όρη καταληφόντων μοναχών. » : Όπ. παρ.

53. «Επειδή γαρ ανδράσιν αυτόν ομιλείν ανάγκη, και γυναίκας έχουσι, και παίδας τρέφουσι, και θεράποντας κεκτημένοις, και πλούτον περιβεβλημένοις πολύν, και δημόσια πράττουσι, και εν δυναστείαις ούσι, ποικίλον αυτόν είναι δεί· ποικίλον δε λέγω, ούχ ύπουλον, ου κόλακα, ουχ υποκριτήν, αλλά πολλής μεν ελευθερίας και παρρησίας ανέμεστον, ειδότα δε και συγκατιέναι χρησίμως, όταν η των πραγμάτων υπόθεσις τούτο απαιτή, και χρηστόν είναι ομού και αυστηρόν.Ου γαρ εστιν ενί τρόπω χρήσθαι τοις αρχομένοις άπασιν· επειδή μηδέ ιατρών παισίν ενί νόμω τοις κάμνουσι προσφέρεσθαι καλόν, μηδέ κυβερνήτη μίαν οδόν ειδέναι της προς τα πνεύματα μάχης.....και πολλής χρεία και συγκαταβάσεως και ακρίβειας.» Όπ. παρ. 681- 282.